

OPINIONS

Nº 89 - Any 2017

No en sabíem més teníem quinze anys...

***** Ella em va estimar tant,
Jo me l'estimo encara.
Plegats vam travessar
una porta tancada...**

**Ella, com us ho podré dir.
era tot el meu món llavors
quan en la llar cremàvem
només paraules d'amor...**

**Paraules d'amor senzilles i tendres.
No en sabíem més, teníem quinze anys.
No havíem tingut massa temps per aprendre'n,
tot just despertàvem del son dels infants.**

**En teníem prou amb tres frases fetes
que havíem après d'antics comedians.
D'històries d'amor, somnis de poetes,
no en sabíem més, teníem quinze anys...**

**Ella qui sap on és,
ella qui sap on para.
La vaig perdre i mai més
he tornat a trobar-la.**

**Però sovint en fer-se fosc,
de lluny m'arriba una cançó.
Velles notes, vells acords,
velles paraules d'amor...**

**... Desitjos llunyans somnis de poetes
No en sabíem més... teníem quinze anys... *****

Escoltant aquesta preciosa cançó d'en Serrat, he pensat que no estaria malament donar vida als seus personatges.

A ell l'anomenaré Joan i a ella Maria: Vivien fa molts, molts anys, en un poble petit de cases senzilles on no faltava l'essencial per a viure, però que, avui, acostumats a tants artilugis que fan la vida més plaent, semblaria que hi escassejava quasi tot.

De petits van anar junts a l'escola del poble per aprendre lo bàsic i anaven passant un dia rere un altre sense cap mal de cap.

En Joan: ajudava el pare a fer de pastor, portaven el ramat amunt i avall per aquells camps on no hi mancava mai herba, un arbre on resguardar-se del sol o un rierol d'aigües transparents per saciar la set.

La Maria: que havia quedat orfe de mare quan tot just acabava d'arribar a l'adolescència, va haver d'aprendre a portar la casa, cuidar del pare, dels germans i, alhora, estar a l'aguait del corral amb pollastres, gallines, conills, un hort on havia plantat tot tipus de verdures per abastir la família i, a més, herbes amb propietats medicinals (timó, espígol, orenga, sàlvia, menta...), que, a part de la fragància que donaven, feia servir per cuinar, com infusions per malestans interiors, o cataplasmes per guarir ferides.

Cada dia en Joan anava a veure a la Maria i xerraven. A l'hivern, davant la llar de foc mentre feien un mos, i, quan feia bo, aprofitaven per fer passejades, descansar sota algun arbre i, recolzats l'un en l'altra fabricaven somnis parlant d'un futur encara llunyà.

Anava passant el temps i, tot d'una, es van adonar que s'havien enamorat. Gaudien plegats d'aquella felicitat que dóna la ingenuïtat, on hi havia moments de joia, d'esperances, de projectes en comú deixant de banda la resta del món i, també, de moments màgics, on anaven cercant... anaven descobrint...

Però, a mida que passaven els anys, en Joan es neguitejava. No veia futur allà on vivien i ho va parlar amb la Maria. Havia sentit a dir que, a l'altra banda de l'Atlàntic, amb ganes de treballar, un podia fer-se ric i viure sense preocupacions. Aquell cuc va anar corroent la seva ment, i, després de mesurar pros i contres, va decidir anar a fer "les Amèriques".

Va arribar el moment del comiat. Les comes no els tenien dempeus de tant com els pesava la tristesa. Amb tendreses i paraules plenes d'amor i esperança, es van dir adéu, sentint tot dos, la gran angoixa que dóna haver de distanciar-se de qui estimes.

Al començament d'estar separats, no perdien ocasió per escriure's manifestant el molt que s'enyoraven i explicant com els anava la vida, però, mica a mica, les cartes d'en Joan eren més fredes i es van anar espaiant, fins que va deixar d'enviar notícies.

En Joan:

Va agafar el vaixell que el duria cap a fer realitat els seus somnis disposat a menjar-se el món. Era molt treballador i va trobar feina de seguida.

Passat el temps es va casar; però, va ser un matrimoni de conveniència, sense amor, sense desig, sense llit compartit, sense paraules, sense res de res... la feina i els mals de cap que comportava, ocupaven quasi la totalitat del seu dia a dia. Vivia en una casa plena de servents i amb totes les comoditats, cosa que es podia permetre, degut als diners que havia acumulat amb el seu treball com eina principal, però, també, hi va tenir molt a veure la seva esposa, filla única d'un gran potentat.

Era molt respectat i tothom coneixia la seva aparença apàtica, però, ningú sospitava que sota aquella actitud, hi havia un gran foc de sentiments que es despertaven quan recordava un temps on l'amor havia estat protagonista.

Buscava fora de casa relacions esporàdiques per descarregar les seves necessitat fisiològiques, però, un cop satisfetes, li deixaven l'ànima amb una gran buidor. No va tenir fills i va enviudar jove.

La rutina diària, incloïa una gran passejada, i, un dels dies, de cop i volta, li va arribar la fragància d'unes plantes. Una fragància que havia quedat adormida en el subconscient però que, el va fer recordar llocs on havia compartit escenes plenes d'ingenuïtats i d'innocència, on es barrejaven les confidències, les rialles i, sobre tot... l'estima.

Feia molt temps que no experimentava aquells sentiments de joventut estroncats al marxar del seu poble, i, amb una angoixa densa, va recordar el tacte tebi de les mans de la Maria, les seves carícies, els seus llavis, la profunditat de la seva boca, l'entrega del seu cos i aquells moments íntims en nits de xafogor mentre escoltaven els cants del grills. Va sentir el grinyol de l'enyorança i la necessitat de tornar al cau d'on havia sortit feia molts anys buscant una vida millor, però, sobre tot, amb unes ganes immenses de tornar a veure la Maria.

El remordiment pel seu comportament vers ella va fer acte de presència, però, el va rebutjar pensant que, quan s'és molt jove un no s'atura a mesurar les conseqüències dels seu actes.

Amb uns grans punts suspensius dins el seu cor, pensant què trobaria i com seria rebut per qui havia estat l'únic amor de la seva vida sorgit quan junts despertaven del son dels infants... va tornar a travessar el mar per esbrinar-ho.

La Maria:

La Maria, després del comiat del Joan, va quedar malmesa. Quasi cada dia anava a contemplar aquells paisatges on havien passat tantes estones compartint sentiments, solament per reviure aquelles vivències. Però, tornava a casa carregada de silencis que, juntament amb el fruit d'un moment d'amor, amb el qual el seu estimat havia travessat una porta tancada, acabarien sent els protagonistes de la seva vida.

Al separar-se, el món li va caure a sobre: de dia, l'oprimia un ofec que la tenia col·lapsada i, la seva expressió, que quasi sempre havia estat alegre i riallera, era la d'una persona amb la mirada absent que, alhora, manifestava soledat i sofriment. L'espelma dels seus somnis es va anar apagant fins arribar a consumir-se. L'únic que li donava l'ànim just per sobreviure contra tant dolor i tanta incertesa en el devenir, era la llavor que portava dins.

S'havia prohibit a si mateixa pensar en ell, però, no podia deixar de pensar-hi. Arribada la nit no podia dormir: la calor, l'embaràs i el record d'aquell home a qui tant havia estimat, li cisellaven la ment.

Una de les nits, va tenir ganes de llençar al foc unes fotos que en Joan li havia enviat els primers temps de ser a ultramar, però, no ho va fer, no va voler que el protagonista amb qui havia compartit somnis de futur, es convertissin en cendres. Uns somnis que a mida que anava passant el temps, la realitat s'havia cuidat d'anar esmorteint.

Amb els anys, els cabells de la Maria s'havien tornat quasi tots blancs, i, les galtes, començaven a marcar petits solcs, fruit del pas del temps i d'una vida gens fàcil.

Però, malgrat tot el que havia passat, seguia sent bonica i treballadora i no va faltar quins li proposaren casament. Proposicions que ella va anar rebutjant amb delicadesa.

No va comentar mai amb ningú totes les propostes que havia rebut i ni li va passar pel cap ignorar o exterioritzar menyspreu o mofa cap a quins havien demostrat la seva estima. Pensava que, si algú obra la porta del seu cor amb sinceritat, es mereix ser tractat, si més no, amb amabilitat i respecte.

Un cap de tarda, mentre bressolava la seva néta al portal de casa seva, va sentir que la cridaven pel seu nom. Va quedar garratibada, semblava la veu d'en Joan. Una veu baronívola que sempre, havia exercit sobre ella un embuix que la deixava sense alè.

Sobtadament en mig del colpejar del seu cor i del impacte que havia ocasionat en la seva ment, va mirar d'on provenia.

Era en Joan en persona qui la cridava i l'estava mirant amb aquells ulls plens d'amor que ella tant havia recordat.

La força dels sentiments es va imposar per damunt de tot i es va llançar als seus braços. Sense dir cap paraula que pogués malmetre aquell moment, es van abraçar estreta i llargament.

L'emoció que els va embargar no tenia paraules. La Maria, mentre sentia el cos del seu estimat empegat al seu, va esclatar en plors. Eren el fruit d'una barreja d'alegria, recriminacions i de perdó, però, per damunt de tot... d'amor.

Com si el temps no hagués passat, van tornar a aquells moments on tot just havien despertat del son dels infants... Era un moment màgic i d'una intensitat tant desmesurada que semblava irreal. Van deixar que les carícies i els petons ressuscitessin els bons records després de tants anys de separació.

La tornada d'en Joan va aconseguir que la Maria deixes enrere tants dessabors, i, malgrat els dos no eren aquells jovenets que el destí havia separat, van viure plegats sense que res interrompis el seu amor. Un amor que, havia començat quan només tenien quinze anys.

Epíleg:

Es curiós com petits gests, les olors, la veu, la manera de caminar, una música, una cançó... marquen a foc el record d'una persona per sempre més, i, en un moment donat, encara que hagi passat molt temps, retornen en algun lloc de la nostra ment, portant l'evocació d'alguna persona o d'algun esdeveniment.

N'hi ha que han passat a l'oblit sense pena ni glòria; altres, retornen de quan en quan i es passegen pel laberint de la memòria sense conseqüències; altres, ocupen un temps la nostra ment però, són substituïts per quins donen més estímuls. En canvi, n'hi ha que... ni el pas dels anys fa que s'esborri el seu record. Són tant importants que sempre resten, per bé o per mal, en un recó del cor. No hi ha oblit.

Pensar, callar, parlar, plorar, perdonar, odiar, acomiadar-se... riure, estimar, desitjar... són actituds que, poc o molt, fem al llarg de la nostra vida com a partícips d'un joc on hi ha un vaivé de sentiments i emocions on a vegades es guanya i altres es perd.

Tot plegat, un contrasentit, però ¿Què és la vida sinó una sèrie de contrasentits?